

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

† Καμψυπικος
πατριολογος:†

Σε όλη τη διάρκεια της πολιορκίας της Πόλης από τους Τούρκους ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου Κωνσταντίνος Παλαιολόγος αγωνιζόταν ως απλός στρατιώτης με θάρρος και ανδρεία στα τείχη.

Το παράδειγμα του έδινε θάρρος στους άλλους στρατιώτες που ξεπερνούσαν τους εαυτούς τους στην υπεράσπιση της Βασιλεύουσας.

Όταν ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος αντιλήφθηκε ότι οι Τούρκοι είχαν μπει στην εσωτερική πλευρά των τειχών από την Κεκρόπορτα, έβγαλε τα βασιλικά του ρούχα και όλα τα σύμβολα της αυτοκρατορικής του εξουσίας και παίρνοντας ένα σπαθί και μια ασπίδα κατευθύνθηκε στην Πύλη του Ρωμανού , για να αγωνιστεί μέχρι θανάτου, αφού η μάχη φαινόταν χαμένη.

Ο Θρύλος λέει ότι τη στιγμή που ο βασιλιάς περικυκλώθηκε από τους Τούρκους, ένας άγγελος του Κυρίου τον άρπαξε και τον έκρυψε σε μια σπηλιά, αφού πρώτα τον μαρμάρωσε. Στη σπηλιά αυτή περιμένει για αιώνες ο "Μαρμαρωμένος Βασιλιάς" να ξαναέρθει την κατάλληλη στιγμή, "το πλήρωμα του χρόνου", και ο άγγελος Κυρίου θα του ξαναδώσει τη ζωή και το σπαθί του για να διώξει του Τούρκους από την Κωνσταντινούπολη και να τους κυνηγήσει μέχρι την Κόκκινη Μηλιά και στη μάχη που θα γίνει οι Τούρκοι θα νικηθούν και « θα κολυμπήσει το μοσχάρι στο αίμα τους. »

Ο Θρύλος προσθέτει, ακόμα, ότι οι Τούρκοι ψάχνουν συνεχώς να ανακαλύψουν τη σπηλιά, όπου βρίσκεται ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς για να χτίσουν την είσοδο της, ώστε να μην μπορεί να ξαναβγεί από εκεί.

Όμως, οι προσπάθειες τους είναι συνεχώς άκαρπες, αφού ο άγγελος προστατεύει τον Μαρμαρωμένο Βασιλιά και περιμένει την εντολή του Θεού για να τον ξυπνήσει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ : Ο μαρμαρωμένος βασιλιάς

Έστειλα δυο πουλιά στην Κόκκινη Μηλιά
που λένε τα γραμμένα,
το 'να σκοτώθηκε, τ' άλλο λαβώθηκε
δε γύρισε κανένα.

Για τον μαρμαρωμένο βασιλιά
ούτε φωνή, ούτε λαλιά.
τον τραγουδάει όμως στα παιδιά,
σαν παραμύθι η γιαγιά.

Έστειλα δυο πουλιά στην Κόκκινη Μηλιά
που λένε τα γραμμένα,
το `να σκοτώθηκε, τ' άλλο λαβώθηκε
δε γύρισε κανένα.

Έστειλα δυο πουλιά στην Κόκκινη Μηλιά,
δυο πετροχελιδόνια,
μα εκεί εμείνανε κι όνειρο γίνανε
και δακρυσμένα χρόνια.

Για τον μαρμαρωμένο βασιλιά
ούτε φωνή, ούτε λαλιά.
τον τραγουδάει όμως στα παιδιά,
σαν παραμύθι η γιαγιά.

